

Nr 99.

Av herr **Berg m. fl.**, om anslag till byggande av landsvägar och vanliga bygdevägar.

Såväl den allmänna politiska diskussionen som ock årets statsverksproposition präglas i hög grad av den något senkomna insikten om det ekonomiska betrycket på landsbygden. Det prekära läget bottnar i många olika förhållanden. Födelsefrekvensen är ännu mycket stor på landsbygden, medan rörligheten blivit mera begränsad och arbetstillfällena relativt mindre. Sålunda äro portarna till Amerika och andra länder praktiskt taget stängda för landsbygdens talrika arbetslösa, och vårt eget näringsliv saknar möjligheter att uppsuga hela befolkningsöverskottet. Industrins expansion håller ej jämna steg med folktillväxten, och jordbruket självt befinner sig i krisläge. Därtill kommer, att motorismens utveckling och vägarbetenas mekanisering ytterligare begränsat jordbrukarnas arbetstillfällen. Resultatet av dessa företeelser är en omfattande arbetslöshet — om ock icke registrerad — på landsbygden samt dåliga ekonomiska villkor för större delen av dess befolkning. Nödläget gör sig ej minst gällande inom de stora norrländska skogskommunerna.

Finansministern har i årets budget föreslagit en ytterligare minskning i inkomstskatten med 5 enheter, men samtidigt har kommunikationsministern som enda motiv för avvisandet av berättigade anslagskrav anfört, att statens ekonomi ej tål denna nya utgift. Särskilt på punkterna om väganlagen har han vägrat taga någon som helst hänsyn till de behov och önskemål, som framställts från vederbörande anslagsdisponerande myndighet. Det förefaller dock som om landsbygdens befolkning och vårt jordbruk nu kunde på ett mera direkt sätt få något med av de goda ekonomiska konjunkturerna på andra områden genom ökade anslag till vårt vägväsen. Ökade väganlag skulle ej blott betyda bättre kommunikationer till nytta och trevnad för alla samhällslager och främst ödebygdernas folk utan även, och framför allt, mera arbetstillfällen för landsbygdens arbetslösa människor. Åtgärden förefaller oss så mycket mera motiverad, som en förbättring av vårt vägnät direkt och indirekt även måste komma hela näringslivet till godo, så sant som goda kommunikationer äro en förutsättning för näringsarnas förkovran och utveckling.

Med stöd av denna mera allmänna syn på denna fråga komma vi att på några punkter under rubriken: Vägbyggnader och underhåll å sjätte

huvudtiteln motionsledes framföra de anslagskrav och förslag, som väg- och vattenbyggnadsstyrelsen framfört i sina äskanden, och ansluta vi oss även till den speciella motivering, som väg- och vattenbyggnadsstyrelsen på de skilda punkterna anfört.

Vi hemställa, att riksdagen måtte besluta

att till byggande av landsvägar och vanliga bygdevägar för budgetåret 1930—1931 anvisa ett extra reservationsanslag av kronor 5,800,000; att statsbidraget till nybyggnader utgår med tre fjärdedelar eller 75 procent av den beräknade kostnaden samt att bidrag av förevarande anslag jämväl må kunna utgå till fortsättande av sådana vägförbättringsarbeten, vilka redan erhållit statsbidrag från anslaget.

Stockholm i januari 1930.

Ernst Berg.

Mauritz Västberg.

C. O. Johansson,
Sollefteå.
